

(המשך מעמוד 55)

התקשר פיתאום שוטר ממישטרת ירושלים ושאל אם יש לנו בת בשם מירי. ענינו שכן והוא שאל למה אנחנו לא מודיעים למישטרה שהיא נעלמה. הוא הסביר לנו שהיא נעלמה כבר לפני שבוע. הוא סיפר שלפני שבוע הגיעה בחורה מנואיבה וסיפרה שהיתה יחד עם מירי, ושמיד נעלמה.

מסתבר שהשתיים נפגשו ברהב ואחרי כמה ימים שהיו שם, הבחורה השניה היתה צריכה לחזור לטאבה להאריך את הוויזה שלה. גם מירי רצתה להאריך את הוויזה והן החליטו לנסוע ביחד. כשהגיעו לנואיבה, מירי החליטה להישאר שם והבחורה השניה נסעה לטאבה עם הדרכונים של שתיהן. כטאבה הסתבר לה שהוויזה של מירי עוד בתוקף והמצרים לא רצו להאריך אותה. היא חזרה לנואיבה כדי לפגוש את מירי, אבל מירי לא היתה שם. תייר סיפר לה שראה את מירי עולה על מכונית לבנה ונוסעת. הבחורה היתה בטוחה שמירי חזרה לדהב ונסעה אחריה. מהר מאוד התברר לה שמירי לא חזרה ככלל לדהב, היא התחילה לראוג ומייד הודיעה

קצת. אמרו שינסו לברר בעצמם מה קרה למירי. הם ביקשו שאתן להם תמונות של מירי, במיוחד רצו תמונות שלה עם הברווים, כדי שיוכלו לברר אצלם פרטים עליה. אחר כך הסתבר לי שהמצרים השתמשו בתמונות האלה לרעה והם התייחסו מאוד לא יפה אל הברווים שהיו מצולמים איתה בתמונות.

ביום השני שעבר, אחרי שקיבלתי אישור מן המישטרה וקיבלתי את כל ההנחיות, לקחתי את רוויטל וירדנו לסיני. כטאבה קיבלנו מקשר מצרי שנסע איתנו.

באותו היום שהגענו לטאבה קיבלו ממישטרת ישראל באילת הודעה שמירי מאושפזת בבית-חולים באיטור. בחורה שבאה מסיני סיפרה כי שמעה את זה משוטר מצרי. לא ידענו מי הבחורה, מכיון שהיא פחדה להודיע. רק ידענו שהיא משארם. קצין הקישור המצרי אמר לי שאלו סתם שמעויות, אבל אני החלטתי לנסוע לברוק.

קודם כל הגענו לדהב. אני לא הייתי שם מעולם. אבל כשהגענו הם קיבלו אותנו יוצא מן הכלל. רוויטל, שמכירה אותם, הודיעה אותי בדרך שלא לשאול אותם מייד באופן ישיר על מירי. היא אמרה שצריך לעשות את זה בזהירות, כדי לרכוש את אמונם וכדי שיבינו שאנחנו לא מאשימים אותם. אבל כרגע שהגענו לשם, בא עלי ג'אבלי, אבי המישפחה, שהבנות תמיד התארחו אצלו ושאל אותנו אם ידוע לנו משהו חדש על מירי.

עברנו ברהב מבית-קפה אחד לשני, חקרנו את כולם. אני לא כליך יכולתי לדבר איתם, אבל רוויטל, שידועת קצת ערבית ואנגלית, דיברה איתם. איש לא ידע כלום, פרט לבחורה אחת משלהם שסיפרה שמירי עלתה על מכונית לבנה בנואיבה.

ישנו לילה ברהב אצל הברווים ולמחרת החלטנו לנסוע לשארם. רוויטל חשבה שהיא מכירה את הבחורה שסיפרה את הסיפור על בית-החולים באיטור.

נסענו לשארם בצהריים. כשבאנו לשם הסתבר שהבחורה איננה ושלא תהיה בימים הקרובים, אבל החברים שלה ידעו על מה מדובר והם סיפרו כי היא שמעה זאת משוטר מצרי.

ניגשנו מייד לאיש-קישור מצרי בשארם והוא טען כי חרש את כל בתי החולים בסיני ובקאהיר ושום ישראלית לא התקבלה לאישפוז. הוא גם העלה אפשרות שהיא עברה מסיני למצריים. הוא אמר שאין שום בעיה. הבעיה היא להוציא אותה ממצריים, מכיון שהיא מסתובבת בלי דרכון, שנשאר אצל החברה שלה.

משם חזרנו חזרה לדהב, השארתי שם את רוויטל, שתנסה לברר יותר פרטים וחזרתי הביתה.

אני מוכרח לומר שמירי בחורה מאוד מאוד רגישה ואנושית.

פעם היא ביקשה ללמוד נהגות. זמן קצר אחר כך נסעה איתי כאוטו ובטעות דרסתי תחול שקפץ לי מתחת לגלגלים. היא פרצה בכבי מר ואמרה שלעולם לא תהיה נהגת. היא בעצמה כמעט נדרסה פעם, מפני שרצה לכביש להציל תחול.

עד כאן סיפורו של אברהם הרצוג, אביה של מירי.

כיתה של מישפחת הרצוג מטופת. את הקירות מעטרים ציורים שצייר אברהם במשך השנים ועבודות ריקמה אומנותיות של עליזה. רגנית (16), אחותה הקטנה של מירי, יושבת ליד השולחן בחדר-המגורים ומכינה תכשיטים ממתכת, ממש כמו שעשתה מירי אחותה.

ההורים ניסו להסתיר את היריעה על היעלמה של מירי, מן המישפחה (הרודים והרודות). הם לא רצו להראיג אף אחד. "בלילות לא ישנו", סיפרה עליזה, "ובימים היינו צריכים להראות שהכל כסדר. אבל עכשיו אני אופטימית. אני לא יכולה לומר למה, אבל קרה משהו שעשה אותי אופטימית. אני בטוחה שמירי תחזור הביתה בשלום."

ענת סרגוסטי

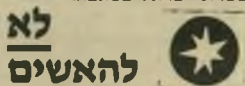

אם הרצוג ללא שינה

אב הרצוג אחריה לדהב

למישטרה המצרית. הם לא התרגשו במיוחד, לבריה. והיא מיהרה להודיע גם למישטרת-ישראל בטאבה.

לאישים

מצע הרשימה המתקדמת לשלום לחיילים - הודבק על לוחות המודעות של ועדת-הבחירות המרכזית במחנות צה"ל

לצאת מלבנון - מייד!

אבא במילואים. סבא השתחרר לא מזמן. אם העסק הזה ימשיך להתנהל כמו שהוא מתנהל עד עתה, נבלה את כל החיים במילואים - ומדי פעם גם במלחמות. לא רק אנחנו. גם בנינו ובני-בנינו.

איך יוצאים מן הבוץ הזה?

לגשש החיזור אין תשובה לשאלה הזו. לספי ריבלין בוודאי שאין. רפול מבטיח מלחמה מתמדת. גיבור על חשבוננו. והרב כהנא... או וזהא! אמנון רובינשטיין ושולמית אלוני ולובה אליאב מפחדים לקרוא לילד בשמו, והקומוניסטים - הם, כרגיל, אומרים את מה שאומרים להם להגיד.

אנחנו היחידים שמדברים ישר ולעניין:

צריך להכיר באש"ף, שהוא נציגו האמיתי של העם הערבי הפלסטיני, ולנהל איתו מו"מ על מינוי השטחים הכבושים ועל הקמת מדינה פלסטינית לצידה של מדינת ישראל. כך יהפוך הקו הירוק לקו גבול בינלאומי - קו של שלום וביטחון.

הדבר אפשרי. ועוד איך.

יאסר ערפאת בעצמו הצחיר בימים האחרונים על נכונותו לנהל מו"מ עם ישראל. אבל ישראל הרישמית - גם יצחק שמיר וגם שמעון פרס - מסרבת.

אנו קוראים לך לנטוש את חזית הסירוב של הליכוד והמערך ולהצביע

הרשימה המתקדמת לשלום -

נגד המלחמה הבאה!

הרשימה המתקדמת לשלום

קו ירוק - נגד המלחמה הבאה

כנס אנשי השלום

אוהדים, חברים ופעילים בהשתתפות עו"ד מוחמד מיעארי ואלוף (מיל) מתי פלד ביום חמישי, 19 ביולי, ב-8.00 בערב, באולם נחמני, רח' נחמני 4, תל-אביב

בואו לחזק את השותפות היהודית-ערבית

שולה

ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית חזקות באחריות וכן השתלת ריסים ת"א, המלך ג'ורג' 89

טלפונים: 284919 295318 השתלת ציפורניים

דירה להשכרה

ברמת יוסף בת"ים

מבצע סיני 46

2 חדרים וטלפון

להתקשר לטלפון 849227

תן טרמפ לחייל